

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **BAUFELD – ekologické služby, s.r.o.**, IČ 49681036 se sídlem Praha 6, Na Petynce 716/48 v řízení zastoupeného JUDr. Věslavem Nemethem, advokátem se sídlem Praha 1, Senovážné náměstí 5 proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Praha 10 – Vršovice, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2010, sp.zn.:336/530/10/15391

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým ve výroku I. zamítl odvolání žalobce proti výrokům rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 22.12.2009, čj: ČIŽP/44/IPP/SR01/0912057.010/09/UVH v bodech A,B,C,D,F a G a ve výroku II. vyhověl odvolání proti výroku v bodě E a sankci uloženou pod bodem E zrušil a řízení ve věci zastavil.

Odvoláním napadeným prvostupňovým rozhodnutím byla ve výroku I. uložena pod jednotlivými body pokuta, a to pod bodem

- A) dle ustanovení § 37 odst. 4 písm. b) zákona o integrované prevenci pokuta ve výši 500.000,-Kč
- B) dle ustanovení § 66 odst. 3 zákona o odpadech pokuta ve výši 400.000,-Kč
- C) dle ustanovení § 66 odst. 5 zákona o odpadech pokuta ve výši 50.000,-Kč
- D) dle ustanovení § 66 odst. 2 zákona o odpadech pokuta ve výši 20.000,-Kč
- E) dle ustanovení § 66 odst. 2 zákona o odpadech pokuta ve výši 150.000,-Kč
- F) dle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 25/2008 Sb. pokuta ve výši 20.000,-Kč
- G) dle ustanovení § 37 odst. 4 písm. a) zákona o integrované prevenci 300.000,-Kč.

Žalobce nesouhlasí s uložením pokuty pod bodem A ve výši 500.000,-Kč za správní delikt dle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci, kterého se měl dopustit tím, že porušil povinnosti stanovené v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci konkrétně, že provozoval „Zařízení ke sběru, výkupu, úpravě a mísení nebezpečných odpadů“ v lokalitě k.ú.Hněvice v rozporu s podmínkami 4.5, 4.9 a 2.3.2. integrovaného povolení Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 17.9.2008 čj: 449/ŽPZ/07/IP-124/Rc.

Žalobce namítá nezákonnost výroku č. I. bod IA, neboť správní orgány dostatečně nezhodnotily zjištěný skutkový stav a uložily žalobci za porušení formální charakteru (chyby v záznamech, označení, chyby dříve správním orgánem nevytýkané) pokutu, jejíž výše je pro žalobce sama o sobě, a tím spíše ve spojení s ostatními pokutami, likvidační. Právní kvalifikace správního deliktu dle § 37 odst. 4 je sice i dle názoru žalobce formálně správná, správní orgán však měl zvážit nutnost uložení takto vysoké sankce, když žalobce ihned všechny vytýkané rozpory napravil, což je uvedeno v protokolu ze dne 1.10.2009 a nepopírá to ani žalovaný. Je přesvědčen o tom, že mělo být aplikováno ustanovení § 38 odst. 3 zákona o integrované prevenci. Žalovaný ale nepřihlédl k závažnosti spáchaného deliktu, neboť v daném případě se jednalo pouze o drobná formální pochybení a nedošlo ke škodlivému následku. Nedošlo ani k poškození ba ani k ohrožení životního prostředí, když žalobce měl technologii ke zpracování všech odpadů a chybějící označení doplnil. Poukazuje na to, že smyslem sankce není a nesmí být cílená likvidace pachatele správního deliktu, že sankce musí být vždy individualizovaná vzhledem k majetkovým poměrům a možnostem potrestaného, k čemuž v daném případě nedošlo a došlo tak k porušení principu individualizace sankce i § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci. Žalobce spatřuje v případě výše uložené sankce prvek libovůle, který shledává i v situaci, kdy státní orgán při výkonu veřejné moci autoritativně osvědčí určité skutečnosti (zde se jednalo o předchozí kontrolu u žalobce), čímž vyvolá v jednotlivci dobrou víru ve správnosti těchto skutečností, aby jej následně (za několik let) sankcionoval za to, že tyto skutečnosti mocensky aprobované státem jsou nesprávné a jednání žalobce protizákonné.

Žalobce namítá nezákonnost i pokuty je uložené pod bodem B) ve výši 400.000,-Kč za správní delikt dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech za porušení povinnosti dle § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v období od 1.1.2007 do 8.10.2008 v rozporu s provozním řádem přijímal odpady, které nebylo povoleno do zařízení přijímat, neprováděl u odpadů přijímaných přímo v zařízení zkoušku na chlór, u žádných z legálně převzatých odpadů do zařízení nebyl v daném období odebírána kontrolní vzorek, který by byl posléze archivován u provozovatele do doby konečného zpracování odparu a v provozním deníku nebyla za dané období uvedena katalogová čísla odpadu a množství, s nímž bylo nakládáno.

Žalobce poukazuje na to, že již v odvolání namítal, že jde o úplně totožné výtky za protiprávní jednání žalobce jen za období platnosti předcházející povolení podle zákona o odpadech. Inspekce tak sankcionovala žalobce za jeden skutek podle dvou právních předpisů,

tedy podle zákona o integrované prevenci i podle zákona o odpadech. Pokud pak ČIŽP uvedla, že výše pokuty byla stanovena z důvodu, že již v minulosti žalobce byl za obdobný delikt trestán, poukazuje na to, že se jednalo o jiné středisko (Střelice) nikoli o středisko, kde byla prováděna kontrola (Roudnice). ČIŽP na jedné straně kontroluje každé středisko zvlášť a zvlášť ukládá sankce ve správním řízení, ale na druhou stranu, když se to správnímu orgánu hodí, použije tuto skutečnost jako přítěžující okolnost k uložení sankce. Žalobce vytýká žalovanému, že mu uložil dvě pokuty za jeden skutek, ačkoliv se jednalo o správní delikty trvající, za který měla být dle absorpční zásady uložena pouze sankce jediná, a to dle příznivější právní úpravy. Poukázal na to, že právě ze stejného důvodu duplicitního sankcionování žalovaný zrušil výrok v bodě E) rozhodnutí ČIŽP a řízení zastavil.

Žalobce dále namítal nezákonnost uložení pokuty ve výši 50.000,-Kč pod bodem C) rozhodnutí České inspekce životního prostředí za správní delikt dle § 66 odst. 5 zákona o odpadech za porušení povinnosti dle § 13 odst. 2 písm. a) a b) zákona o odpadech, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v době kontroly inspekce dne 29.7.2009 nebylo 62 shromážděných prostředků nebezpečných odpadů (konkrétně 32 sudů) označeno grafickým symbolem nebo nápisem nebezpečný odpad.

I zde žalobce namítal, že za výše uvedené již byl potrestán rozhodnutím ČIŽP pod výrokem I. bod A) a je opět trestán dvakrát za týž skutek. Povinnost označit shromažďované nebezpečné odpady totiž je uvedena v integrovaném povolení a to konkrétně na straně 9 odst. 4.9. I zde uvedl žalovaný, že se jedná o porušení zákona o odpadech, nikoli zákona o integrované prevenci, ale neuvedl proč má použití zákona o odpadech přednost před zákonem o integrované prevenci. Pokud jde o závěr žalovaného, že z odpadu vzniká odpad, poukázal žalobce na skutečnost, že tento právní závěr nemá zákonnou oporu a takový výklad jde proti smyslu a účelu zákona o odpadech.

Poukazuje také na to, že mu rovněž byla uložena pokuta dle § 44 odst. 1 ve výši 50.000,-Kč, kterého se měl dopustit tím, že jako původce odpadu nezpracoval plán odpadového hospodářství původce odpadu, přestože mu v roce 2008 a 2009 vzniklo nadměrné množství nebezpečných odpadů. Opět poukázal na to, že žádné dřívější kontroly ze strany ČIŽP předložení takového plánu nepožadovaly.

V další námitce namítá nezákonnost pokuty ve výši 20.000,-Kč uložené pod bodem D) napadeného rozhodnutí ČIŽP za správní delikt za porušení povinnosti dle § 18 odst. 1 písm. k) zákona o odpadech, kterého se měl žalobce dopustit tím, že inspekci nebyly ke kontrole dne 29.7.2009 poskytnuty úplné informace o provozu zařízení – dokumenty: hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2008 – doloženo ČIŽP 21.8.2009, doklady o oprávněnosti osob, jímž byly odpady předávány – doloženo ČIŽP dne 21.8.2009, průběžná evidence odpadů a způsobech nakládání s nimi doložena pouze částečně (od 1.1.2007 do 28.5.2009, zbytek 28.5.2009-29.7.2009 doložen až 21.8.2009).

Opět žalobce poukázal na to, že již v odvolání uvedl, že uvedené bylo způsobeno onemocněním pracovníka žalobce v rozhodné době, za prodlení se omluvil a navíc uvedl, že uvedený skutek měl být posouzen dle § 16 zákona o integrované prevenci, nikoli dle zákona o odpadech, když za porušení § 16 zákona o integrované prevenci nelze uložit sankci. Žalobce je přesvědčen, že měl být použit právě § 16 zákona o integrované prevenci, neboť je pro pachatele správního deliktu příznivější.

Žalobce dále namítá nezákonnost pokuty ve výši 20.000,-Kč uložené pod bodem F) rozhodnutí České inspekce životního prostředí dle § 5 odst. 1 zákona č. 25/2008 Sb. o integrovaném registru znečišťování životního prostředí za správní delikt porušení povinnosti

dle § 3 odst. 1 písm. a) a § 3 odst. 4 tohoto zákona tím, že nesplnil ohlašovací povinnost do integrovaného registru znečišťování a E-P, R, T, R, konkrétně neohlásil přenosy nebezpečných odpadů, které překročily prahovou hodnotu 2 tuny.

Žalobce namítá, že daná ohlašovací povinnost je stanovena příslušnými předpisy pro zařízení provádějící úpravu, příp. zneškodňování odpadů. Žalobce ale deklaroval činnost na středisku jako skladování odpadu, na kterou se ohlašovací povinnost nevztahuje. Nikdy před tím nebyl způsob deklarování činnosti ze strany ČIŽP rozporován.

Žalobce také namítá nezákonnost uložené pokuty ve výši 300.000,-Kč v bodu G) rozhodnutí ČIŽP za správní delikt dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci za správní delikt za porušení ohlašovací povinnosti dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o integrované prevenci, podle kterého je provozovatel zařízení povinen ohlásit úřadu plánovanou změnu v provozu zařízení. Toho se měl žalobce dopustit tím, že v roce 2009 bez ohlášení provedl změnu spočívající v rozšíření zařízení o 2 nadzemní nádrže.

Žalobce namítá, že je sankcionován dle ustanovení zákona o integrované prevenci, které se vztahuje na plánované změny provozu zařízení. Žalobce poukazuje, že v zásadě nedošlo ke změně v provozu stávajícího zařízení, ale že ke stávajícímu zařízení byla přidána další zařízení, které mají nové funkce, nezávisle na původním zařízení. V důsledku výkyvu poptávky na trhu s odpadním olejem vyvstala okamžitá potřeba skladování většího množství odpadního oleje před expedicí k zákazníkům. Proto žalobce pronajal od majitele objektu nádrže určené ke skladování olejů, řádně zkolaudované a opatřené potřebnými zkouškami. Na tom nemění nic ani ta skutečnost, že na základě žádosti žalobce byly následně předmětné nádrže schváleny krajským úřadem ve změně integrovaného povolení dle § 19 odst. 2 zákona o integrované prevenci. I zde žalobce vidí svévoli správních orgánů a snahu za každou cenu pokutu navýšit, což vyplývá z překvalifikace provedené správním orgánem prvního stupně. Je přesvědčen o tom, že jde opět o duplicitní sankci, když za tento skutek již byla uložena pokuta pod bodem A) prvostupňového rozhodnutí a došlo tak k porušení zásady ne bis in idem. Žalobce žádnou změnu dle § 16 zákona o integrované prevenci neplánoval, tudíž nelze jej ani logicky sankcionovat za to, že plánovanou změnu neohlásil. Šlo o okamžitou potřebu, když se nezměnil provoz zařízení, ale pouze skladovací kapacita.

Žalobce také vytýká, že souhrnně uložená sankce je pro žalobce likvidační, žalovaný sankci neindividualizoval vzhledem k majetkovým poměrům žalobce. Žalovaný potrestal žalobce za jedno protiprávní jednání celkem 3x (výrok 1 písm. A), B), a G), tím porušil zásadu ne bis in idem, v případě bodu C) rozhodnutí vůbec neodůvodnil, proto je nepřezkoumatelné, zneužil správní uvážení a uložil likvidační sankci. Jednání žalovaného má znaky libovůle a porušil zásadu šetření práv nabytých v dobré víře a zásadu předvídatelnosti správního rozhodnutí, když uložil sankci za jednání, které bylo při předchozích kontrolách kontrolujícím orgánem aprobováno jako právně dovolené.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nejprve shrnul skutkový stav a poté k jednotlivým uloženým pokutám uvedl:

k pokutě pod bodem A) ve výši 500.000,-Kč uvedl, že nesouhlasí s posouzením pochybení jako pouhé „formálnosti“ ohrožení životního prostředí. Žalobce jednoznačně svým jednáním ohrozil životní prostředí a snížil tak požadovanou vysokou úroveň jeho ochrany. Delikty byly svým charakterem schopny způsobit závažné poškození životního prostředí. Např. při skladování, dispozici a případném zpracovávání nepovoleného chemického odpadu se mohou do okolního prostředí uvolňovat škodlivé chemické látky, na jejichž zachycení, příp. likvidaci není příslušné zařízení provozovatele dostatečně technologicky vybaveno. Argumentace

žalobce o podobných fyzikálních vlastnostech je zcela bezpředmětná, zejména pokud vychází z převážně většiny z nedostatečně provedených analýz a vizuálního úsudku. Uloženou pokutu považuje za přiměřenou a poukázal i na preventivní postih za spáchaný delikt. Pokud by byla pokuta nižší, pozbyla by svého preventivního účinku. Žalobce dosud nedoložil, že při prováděných kontrolách nebyl v minulých obdobích shledán sankcionovaný způsob skladování odpadu jako nevyhovující. Žalovaný se spíše domnívá, že uvedená skutečnost byla přehlédnuta. Nejedná se tedy o libovůli ze strany správního orgánu, ale spíše o nedůsledně prováděnou kontrolní činnost. Proto žalobce nemohl jednat v dobré víře.

K uložené pokutě pod bodem B) ve výši 400.000,-Kč konstatoval, že zařízení bylo v období od 1.1.2007 do 8.10.2007 provozováno na základě rozhodnutí ze dne 28.6.2002 dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Účastník řízení za spáchaní správního deliktu v době byl sankcionován dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech. V období od 8.10.2007 do 29.7.2009 bylo zařízení provozováno na základě rozhodnutí ze dne 17.9.2008 dle § 13 zákona č. 76/2002 o integrované prevenci. Správní delikt spáchaný v tomto období je správním deliktem dle § 37 odst. 2 tohoto zákona. Nejedná se tedy o jediný trvalý delikt, nýbrž o delikty dva, každý spáchaný v jiné době a na základě porušení jiného právního předpisu. Pokud byla zohledněna skutečnost, že účastník řízení byl již v minulosti za porušení zákona o odpadech sankcionován, stalo se tak oprávněně.

K pokutě ve výši 50.000,-Kč uložené v bodu C) rozhodnutí ČIŽP uvedl, že povinnost označovat grafickým symbolem nebo nápisem „nebezpečný odpad“ zařízení žalobce vyplývá přímo z § 13 odst. 2 zákona č. 185/2001 a nikoli z § 5 vyhlášky žalovaného č. 383/2001 Sb. o podrobnostech nakládání s odpadem jak se mylně domnívá žalobce. K námitce, že žalobce není původcem odpadu odkazuje na § 4 písm. p) zákona o odpadech, dle kterého je původcem odpadu právnická osoba, při jejíž činnosti vznikají odpady. V zařízení žalobce dochází zpracováním a úpravami převzatých odpadů ke vzniku odpadů nových, jiných než původních vlastností, zařazených pod nová katalogová čísla, a proto je žalobce původcem odpadu.

K pokutě ve výši 20.000,-Kč uložené pod bodem D) uvedl žalovaný, že kontroly byly prováděny z hlediska více zákonů. Dokumenty a povinnost jejich vedení vyplývá přímo ze zákona o odpadech a prováděná kontrola nebyla kontrolou podmínek integrovaného povolení, nýbrž kontrolou povinnosti vyplývající ze zákona o odpadech. Zákon o integrované prevenci tyto povinnosti nezahrnuje, a proto při uložení vycházel z ustanovení § 46 odst. 3 zákona o integrované prevenci.

K pokutě uložené ve výši 20.000,-Kč v bodu F) rozhodnutí ČIŽP uvedl, že předmětné zařízení je dle přílohy č. 1 zákona č. 76/2001 Sb. o integrované prevenci zařazeno do kategorie 5.1 a konstatoval, že z hlášení o produkci nakládání s odpady za rok 2007 a 2008 je zřejmé, že žalobce za tyto roky překročil prahovou hodnotu 2 tuny pro přenos nebezpečných odpadů. Jelikož tyto přenosy nenahlásil, dopustil se tím správního deliktu dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o IRZ.

K pokutě ve výši 300.000,-Kč uložené v bodu G), konstatoval žalovaný, že žalobce bez ohlášení provedl podstatnou změnu v zařízení, spočívající v rozšíření kapacity zařízení o 2 nadzemní nádrže, každá o objemu 450 m³. Povolovací proces ale slouží především k tomu, aby eliminoval možná rizika, které provedení takové změny přináší. Ohlašovací povinnost proto vychází přímo ze zákona. Tím kdo posuzuje, jak velké rozšíření zařízení může nebo nemůže mít účinky na zdraví člověka nebo životní prostředí, je správní úřad příslušný k

vydání integrovaného povolení. Této skutečnosti se navíc žalobce byl velmi dobře vědom, neboť se celou záležitost snažil zatajit a teprve až při třetí kontrole, kdy již nebylo možné žádným jiným způsobem vysvětlit disproporce při provozu zařízení, vyšla celá věc najevo. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích, na která také odkázali.

Zástupce žalobce připomněl, že v některých případech byl jeden skutek potrestán 2x, byť podle různých zákonů. Obdobně to platí ve vztahu k pokutě, která byla uložena ve výši 300.000,-Kč, ani v tomto případě nebyla respektována zásada ne bis in idem. Je sice pravda, že platí vedle sebe zákon o odpadech a zákon o integrované prevenci, nelze však svévolně ukládat sankce podle těchto jednotlivých právních předpisů. V případě, kdy mu byla uložena sankce za neoznačení 32 sudů, lze demonstrovat svévoli správního orgánu, který měl postupovat dle ustanovení § 38 zákona o integrované prevenci a mohl by od sankce upustit v případě, že došlo k nápravě. Pochybnosti o postupu správních orgánů lze uplatnit i ve vztahu k pokutě, která byla původně uložena ve výši 150.000,-Kč kdy odvolací orgán připustil, že nejsou splněny podmínky pro sankční postih a pokutu neuložil. K pokutě, která byla uložena ve výši 50.000,-Kč za to, že žalobce nemá zpracován plán odpadového hospodářství jako původce odpadu poukázal na to, že žalobce podal žádost o integrované povolení a v žádosti sám uvedl, že není původcem odpadu, ale že odpady pouze zpracovává. Tato žádost byla svým způsobem aprobována správními orgány. Je tedy zřejmé, že první stupeň věděl, že žalobce původcem odpadu není a přesto se po určité době dozvídá, že měl mít zpracován plán odpadového hospodářství. Považuje za potřebné zdůraznit, že správní orgán prováděl u žalobce kontroly několik let, nikdy mu nebylo nic vytknuto. Správní orgány tuto skutečnost vysvětlují tím, že předchozí kontroly byly prováděny nedostatečným způsobem. Nicméně je nutno respektovat zásadu oprávněného očekávání, kdy žalobce neměl žádný důvod mít pochybnosti o správnosti svého jednání. Pokud správní orgány měly za to, že došlo k porušení, neměly být sankce uloženy takovým drastickým způsobem, které představují likvidaci společnosti. Dle názoru žalobce došlo k porušení článku 11 Listiny základních práv a svobod a v bodech pod písmeny A), B), a G) došlo k postihu za jeden skutek 3x. Rozhodnutí ve vztahu k bodu C) je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ze samotné žádosti o vydání integrovaného povolení je pak zřejmé, že žalobce uvedl, že není původcem odpadu, je pouze jeho zpracovatelem. Toto jeho tvrzení bylo respektováno jak Krajským úřadem Středočeského kraje, který o žádosti rozhodoval, tak inspekcí životního prostředí, která se k žádosti vyjadřovala. Plán odpadového hospodářství po celou dobu po žalobci nikdo nechtěl, následně je pak bez dalšího za jeho neexistenci pokutován. Má za to, že je to projev svévole správních orgánů.

Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že žalobce není původcem odpadu, jestliže žalobce odpad zpracovává, vytváří nový, musí mít plán odpadového hospodářství. Totéž platí i ve vztahu k evidenci. Ze skutečnosti, že v rámci řízení o integrovaném povolení nebyl vyžadován odpadní plán nelze nic dovodit, jde o odlišné řízení. K odkazu na ustanovení § 38 odst. 3 zákona o integrovaném povolení ve vztahu k upuštění od sankce zástupkyně žalovaného uvádí, že nebyly splněny podmínky žalobce, že si bez povolení rozšířil zařízení, až teprve po provedené kontrole inspekcí byly dvě nádrže odstraněny. Nevedení evidence je významným deliktem, protože kontrolní orgán pak není schopen zkontrolovat, co se v provozu dělo. Pokud byly provozní deníky dopisovány dodatečně, je to chyba, protože již dodatečné zápisy nemohou prokazovat to, jakým způsobem bylo zařízení provozováno. V řadě případů žalobce požadavku inspekce o předložení dokladů nevyhověl, resp. učinil tak se zpožděním, což dokládá to, že buď tyto doklady nebyly k dispozici vůbec, anebo nebyly

k dispozici na provozovně. Jde např. o havarijní plán. V letech 2006-2009 byla žalobci sankce uložena několikrát. Není tedy pravdivé tvrzení, že šlo o první postih.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním úřadem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Česká inspekce životního prostředí provedla ve dnech 29.7.2009, 6.8.2009 a 11.8.2009 kontrolu zařízení „Zařízení ke sběru, výkupu, úpravě a mísení nebezpečných odpadů“, jehož provozovatelem je žalobce. Zařízení je provozováno v areálu firmy ČEPRO, a.s. v k.ú. Hněvice. Během uvedených kontrol provedených ČIŽP byla učiněna zjištění, která inspekce shledala jako porušení zákona o integrované prevenci, zákona o odpadech a zákona o integrovaném registru znečišťování životního prostředí.

Na základě uvedených zjištění zahájila inspekce s účastníkem řízení správní řízení přípisem ze dne 26.8.2009, čj: ČIŽP/44/IPP/SR01/0912057.001/09/UVH. K zahájení řízení se účastník vyjádřil dopisem ze dne 18.9.2009. Dne 1.10.2009 proběhlo jednání, při kterém si inspekce ověřila některé skutečnosti, na které účastník poukazoval ve svém vyjádření. Po jednání inspekce přípisem ze dne 23.10.2009 upřesnila a rozšířila předmět správního řízení a současně doručila žalobci i usnesení o lhůtě, ve které mohl uplatnit své připomínky.

Přípisem ze dne 8.12.2009 oznámila inspekce účastníku řízení změny právní kvalifikace skutku popsaného v oznámení o upřesnění a rozšíření předmětu řízení o uložení pokuty a téhož dne také účastníku řízení oznámila doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí v zahájeném správním řízení. Současně jej opět poučila o lhůtě pro uplatnění připomínek. Účastník se již v této lhůtě nevyjádřil.

Dne 22.12.2009 vydala inspekce rozhodnutí o uložení pokuty, v němž chybělo poučení o odvolání. Účastník řízení proto dne 6.1.2010 podal návrh na vydání opravného usnesení a zároveň podal proti rozhodnutí odvolání. Prvostupňovým rozhodnutím byly žalobci uloženy pokuty, a to

pod bodem A) pokuta ve výši 500.000,-Kč dle ustanovení § 37 odst. 4 písm. b) zákona o integrované prevenci za správní delikt dle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci, kterého se účastník dopustil porušením povinností stanovených v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, když provozoval předmětné zařízení v rozporu s podmínkami č. 4.5, 4.9 a 232 integrovaného povolení Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 17.9.2008, na základě něhož má účastník povolen provoz. V podmínce 4.5 integrovaného povolení je uvedeno : „zařízení bude provozováno v souladu se schváleným provozním řádem, jehož ověřený stejnopis je nedílnou součástí tohoto rozhodnutí a s jehož zněním bude obsluha prokazatelně proškolená“. V provozním řádu zařízení je stanoven seznam odpadů, které je možno přijímat. V rozporu s provozním řádem byly do předmětného zařízení přijaty odpady uvedené v rozhodnutí – odpady z úpravy a apretace a odpady z odmašťování. V provozním řádu zařízení je dále stanoveno, že u kapalných odpadů přijímaných do zařízení se odebírá kontrolní vzorek, který zůstává archivován u provozovatele až do doby konečného zpracování odpadu. Inspekce konstatovala, že při kontrole dne 29.7.2009 zjistila, že účastník řízení u odpadů přijímaných přímo v zařízení (to znamená nikoli u zákazníka) neprovádí zkoušku na chlór a že u žádných z legálně převzatých odpadů do zařízení nebyl v období od 8.10.2008 do 29.7.2009 odebrán kontrolní vzorek, který by byl archivován u provozovatele, do doby konečného zpracování odpadů, což je v rozporu s výše citovanou částí provozního řádu zařízení. V provozním řádu zařízení je také stanoveno, že při zaznamenávání úkonu

s odpady v pracovním deníku zařazení se vždy uvádí katalogová čísla odpadů a množství odpadů. Po prostudování provozního deníku zařízení inspekce konstatovala, že u způsobu popsaného nakládání s odpadem chybí v období uvedeném katalogová čísla odpadu a množství odpadu, se kterým bylo nakládáno.

V podmínce 4.9 integrovaného povolení je uvedeno:

Ke shromažďování odpadu musí být použity shromažďovací prostředky, které splňují technické požadavky dle § 5 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 383/2001 Sb. „o podrobnostech nakládání s odpady“. Při kontrole dne 29.7.2009 bylo zjištěno 32 shromažďovacích prostředků – sudů různě zaplněných odpadem, kat.č.05 01 06, 1 x 50 litrový kanystr s odpadem kat. č. 06 01 01, 25 x sud s odpadem kat.č.16 01 07 a 4 x sud s odpadem kat. č. 13 01 05, které nebyly označeny katalogovým číslem a názvem shromažďovaného nebezpečného odpadu a jménem nebo příjmením osoby odpovědné za obsluhu a údržbu shromažďovacích prostředků.

V podmínce 2.3.2 integrovaného povolení je uvedeno: Schválený havarijní plán se uloží tak, aby byl dostupný v případě havárie. Havarijní plán ale nebyl v době kontroly dne 29.7.2009 v zařízení, jelikož byl uložen v sídle účastníka řízení.

pod bodem B) byla dle ustanovení § 66 odst. 3 zákona o odpadech uložena pokuta ve výši 400.000,-Kč za správní delikt dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech, kde je uvedeno, že inspekce uloží pokutu oprávněné osobě, která provozuje zařízení ke sběru nebo výkupu v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení, za porušení § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, kde je uvedeno, že provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu po odpadu je povinen provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadu v souladu s jeho schváleným provozním řádem. Porušení zákona o odpadech se účastník dopustil tím, že v období od 1.1.2007 do 8.10.2008 v rozporu s provozním řádem zařízení přijímal odpady, které nebylo povoleno do zařízení přijímat. Jednalo se o v rozhodnutí vyjmenované odpady. Dále bylo zjištěno, že účastník řízení odpadu přijímaných přímo v zařízení neprovádí zkoušku na flór a dále u žádných z legálně převzatých odpadů do zařízení nebyl v uvedeném období odebrán kontrolní vzorek, který by byl archivován. V uvedené době také chyběla katalogová čísla odpadů a množství odpadů, se kterými bylo nakládáno, nebyla zapsána v provozním deníku zařízení.

pod bodem C) byla uložena pokuta dle § 66 odst. 5 zákona o odpadech ve výši 50.000,-Kč za správní delikt dle § 66 odst. 5 zákona o odpadech za porušení povinností uvedených v § 13 odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona o odpadech, čehož se dopustil účastník tím, že při kontrole dne 29.7.2009 nebylo 62 shromažďovacích prostředků nebezpečných odpadů označeno grafickým symbolem nebo nápisem „nebezpečný odpad“ a dále porušení povinností uvedených v § 44 odst. 1 zákona o odpadech, kterého se dopustil účastník tím, že jako původce odpadu nezpracoval plán odpadového hospodářství původce odpadu, přestože mu v roce 2008 a 2009 (do 1.10.2009) vzniklo nadlimitní množství nebezpečných odpadů, tzn. více než 10 tun, čímž byla splněna podmínka pro zpracování plánu odpadového hospodářství původce. P

pod bodem D) byla dle ustanovení § 66 odst. 2 zákona o odpadech uložena pokuta ve výši 20.000,-Kč za správní delikt dle § 66 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech za porušení § 18 odst. 1 písm. k) zákona o odpadech, kterého se dopustil tím, že inspekci nebyly ke kontrole dne 29.7.2009 poskytnuty úplné informace o provozu zařízení – dokumenty zde vyjmenované. P

pod bodem E) byla žalobci uložena pokuta dle ustanovení § 66 odst. 2 zákona o odpadech ve výši 150.000,-Kč za správní delikt dle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech za porušení § 39 odst. 1 zákona o odpadech v návaznosti na § 21 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 383/2001 Sb. o podrobnostech nakládání s odpady, čehož se dopustil

účastník tím, že nevedl průběžnou evidenci odpadu o způsobech nakládání s odpady za zařízení.

pod bodem F) byla dle ustanovení § 5 odst. 3 zákona o integrovaném registru znečišťování životního prostředí a integrovaném systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí a o změně některých zákonů uložena pokuta ve výši 20.000,-Kč za správní delikt dle § 5 odst. 1 tohoto zákona za porušení § 3 odst. 1 písm. a) a § 3 odst. 4 zákona, čehož se dopustil tím, že za zařízení, které bylo od roku 2002 provozováno nesplnil ohlašovací povinnost do integrovaného registru znečišťování a E-PRTR, konkrétně centrální ohlašovně MŽP neohlásil přenosy nebezpečných odpadů, které překročily prahovou hodnotu 2 tuny. Jednalo se o nesplnění ohlašovací povinnosti do 31.3.2008 za rok 2007 a o nesplnění ohlašovací povinnosti do 31.3.2009 za rok 2008.

pod bodem G) byla uložena žalobci pokuta ve výši 300.000,-Kč za správní delikt dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, kterého se účastník dopustil tím, že v roce 2009 bez ohlášení Krajskému úřadu Ústeckého kraje provedl změnu spočívající v rozšíření zařízení o 2 nadzemní nádrže. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný odůvodnil jednotlivé uložené pokuty a uvedl, že při stanovení výše pokut zohlednil i skutečnost, aby výše pokut byla dostatečná, tedy aby účastník řízení byl napříště motivován k dodržování legislativy na úseku ochrany životního prostředí. Dospěl také k závěru, že výše uložené pokuty nejsou pro účastníka likvidační. Ve výši sankcí uložených v bodech 1 A a 1 B zohlednila ČIŽP, že předchozí pokuty nevzal účastník v potaz, když i nadále docházelo k porušování zákona o odpadech.

Proti tomuto rozhodnutí, které bylo doplněno opravným usnesením ze dne 6.1.2010, podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým ve výroku I. zamítl odvolání proti výrokům prvostupňového rozhodnutí v bodech A, B, C, D, F a G a rozhodnutí ČIŽP v těchto bodech potvrdil, ve výroku II. vyhověl odvolání proti sankci uložené pod bodem E a tuto sankci ve výši 150.000,-Kč za porušení ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb. zrušil a řízení ve věci zastavil. K pokutě uložené pod bodem A uvedl, že účastník řízení porušil podmínku 4.5 integrovaného povolení, když do řízení přijal odpady v rozporu s povoleným seznamem odpadů a tedy i v rozporu s provozním řádem. Účastník nemůže odůvodňovat absenci předmětných katalogových čísel ve svém provozním řádu tvrzením odkazujícím na podobné fyzikálně chemické vlastnosti odpadu. V provozním řádu je taxativně stanoven seznam odpadů, které smějí být sbírány a zpracovávány v uvedeném zařízení a odpady jiného katalogového čísla, byť podobných vlastností, nesmějí být do zařízení přijímány. Argumentace účastníka řízení o „neuvědomění si“ je zcela bezpředmětná. Ohledně porušení podmínky 4.5 integrovaného povolení nepřipustil argumentaci účastníka o nadbytečnosti archivování vzorků, když uvedl, že provozní řád je závazný dokument, který je nedílnou součástí integrovaného povolení a který mimo jiné podléhá schvalovacímu procesu ze strany KÚ Ústeckého kraje. Podmínku 4.5. porušil účastník též nedostatečným vedením provozního deníku zařízení, argumentoval, že provozní deník je zaměřen více na praxi a obsahuje zjednodušené záznamy o příjmu, manipulaci a výdeji odpadů, k čemuž nepřihlédl, protože je jasně stanoveno v bodě 5, jaké náležitosti mají být v provozním deníku uvedeny. Jakékoli zjednodušování či zobecňování skutečností pouze snižuje vypovídací hodnotu tohoto provozního deníku. V porušení podmínky 4.9 nepřijal argumentaci odběratele, že při předchozích kontrolách nebyl způsob skladování bez uvedení katalogového čísla názvu shromažďovaného nebezpečného odpadu a jména příjmení osoby odpovědné za obsluhu a údržbu shromažďovacího prostředku shledán jako nevyhovující. To svědčí o nedůsledném provádění kontrolní činnosti, nikoliv o souhlasu kontrolního orgánu s touto skutečností. Poukázal na to, že skutečnost, že účastník řízení neprodleně po objevení pochybení zjednal

v dané věci nápravu, zohlednila inspekce ve výši uložené pokuty. V případě porušení podmínky 2.3.2. shledal porušení podmínky, když účastník neměl v prostoru zařízení dostupný schválený havarijní plán. Konstatoval, že jednotlivá porušení zákona byla jednoznačně prokázána a výše uložené pokutu je úměrná zjištěným skutečnostem. K pokutě pod bodem B ve výši 400.000,-Kč a k jednotlivým námitkám uvedeným v odvolání uvedl žalovaný, že jde v podstatě o identická provinění jako v bodě A a konstatoval, že se účastník prokazatelně dopustil deliktů, za které mu byla pokuta uložena. K námitce, že je žalobce za stejný delikt potrestán 2x, vždy dle jiného zákona konstatoval žalovaný, že zařízení bylo v období od 1.1.2007 do 8.10.2007 provozováno na základě rozhodnutí ze dne 28.6.2002 dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Účastník řízení za spáchání správního deliktu v té době byl zcela správně sankcionován dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech. V období od 8.10.2007 do 29.7.2009 bylo zařízení provozováno na základě rozhodnutí ze dne 17.9.2008 dle § 13 zákona o integrované prevenci. Správní delikt spáchaný v tomto období je správním deliktem dle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci. Ztotožnil se i se závěrem České obchodní inspekce, že je nutno zohlednit, že žalobce byl již sankcionován, neboť se jednalo v obou případech o totožný podnikatelský subjekt a správní delikt dle stejného zákona.

K bodu C) o uložení pokuty ve výši 50.000,-Kč uvedl, že se zcela jednoznačně na porušení ustanovení § 13 odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona o odpadech a že žalobce jednoznačně je v důsledku své činnosti původcem odpadu.

K pokutě pod bodem D) konstatoval, že účastník řízení porušil ustanovení zákona o odpadech, neboť v době kontroly skutečně nedoložil uvedené dokumenty, kontroly byly prováděny z hlediska více zákonů, což je uvedeno i v protokolech. Kontrola nebyla kontrolou podmínek integrovaného povolení, nýbrž kontrolou povinností vyplývajících přímo ze zákona o odpadech. Zcela oprávněně tedy i sankcionovala inspekce účastníka řízení za správní delikt dle zákona o odpadech. Účastník byl předem upozorněn na termín kontroly a doklady, které měl předložit.

K bodu F) uvedl, že účastník řízení dospěl k chybnému závěru v klasifikaci kategorie dle přílohy č. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 166/2006, do níž jeho provoz spadá. Zařízení ke sběru, výkupu, úpravě a mísení nebezpečných odpadů je dle přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci zařazeno do kategorie PID.1 „zařízení na odstraňování nebo využívání nebezpečného odpadu a zařízení k nakládání s odpadními oleji, vždy o kapacitě větší než 10 tun denně“. Dle § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 25/2008 Sb. provozovatel uvedený v nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 166/2006 ohlašuje Ministerstvu úniky a přenosy znečišťujících látek podle přímo použitelného předpisu ES. Zařízení účastníka řízení je vedeno v příloze I pod číslem 5 a v Nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 166/2006. Ztotožnil se se závěrem inspekce, že účastník měl dostatek času se s danou problematikou seznámit a jeho neznalost zákona ho ze spáchání správního deliktu neomlouvá.

K uložené pokutě pod bodem G) napadeného rozhodnutí se opět ztotožnil se závěrem inspekce, když shledal provinění, spočívající v rozšíření zařízení nadzemní nádrže bez předchozího povolení jako zvlášť závažné a míru rizika možného poškození životního prostředí, bez ohledu na „původní určení“ uvedených nádrží a použité zabezpečení, za vysokou.

K pokutě uložené pod bodem E) ve výši 150.000,-Kč za pochybení, kterého se měl účastník dopustit tím, že nevedl průběžnou evidenci odpadů, uvedl žalovaný, že v daném případě došlo k duplicitnímu sankcionování za porušení podmínky provozního řádu. Porušení zákona se vztahuje k bodu 5 schváleného provozního řádu zařízení, který má v daném případě přednost. Zjištěného porušení zákona se účastník řízení dopustil tím, že provozoval zařízení ke sběru, výkupu, úpravě a mísení nebezpečných odpadů v rozporu s podmínkou č. 4.5 integrovaného povolení ze dne 17.9.2008 a podmínkou č. 3 souhlasu ze dne 28.6.2002.

Sankce za zjištěné protiprávní jednání měla být zohledněna ve výrokové části bodu A a B prvostupňového rozhodnutí ze dne 22.12.2009. Vzhledem k tomu, že výše uložených sankcí v dostatečné míře zhodnotila závažnost protiprávního jednání účastníka správního řízení ve vztahu k provozovanému zařízení, nepřistoupil žalovaný ke změně uvedených bodů A a B výroku napadeného rozhodnutí. K disproporcím mezi odpady uvedenými v průběžné evidenci a skutečným stavem odvolací orgán vyhověl námitce odvolatele a konstatoval, že uvedeným způsobem lze tyto množstevní rozdíly mezi odpady v průběžné evidenci a skutečností v zařízení, případně záporné hodnoty v průběžné evidenci odpadů, ospravedlnit.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době podání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 57 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení důvodnosti žalobních námitek vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 16 odst. 1 zákona o integrované prevenci ve znění platném v době rozhodování správního orgánu je provozovatel zařízení povinen

- a) provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona,
- b) ohlásit úřadu plánovanou změnu v provozu zařízení.

Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že nesplní ohlašovací povinnost podle § 16 odst. 1 písm. b) nebo d),

Podle odst. 2 se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s podmínkami integrovaného povolení.

Podle odst. 4 zákona o integrované prevenci se za správní delikt se uloží pokuta

- a) do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1,
- b) do 7 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavců 2 a 3.

Podle § 38 odst. 3 zákona o integrované prevenci je-li projednán správní delikt spáchaný provozovatelem zařízení, lze od uložení pokuty upustit, jestliže provozovatel zařízení zajistil odstranění následků porušení povinnosti a přijal opatření zamezující dalšímu trvání nebo obnově protiprávního stavu.

Podle § 66 odst. 2 zákona o odpadech, ve znění platném v době rozhodování správního orgánu pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží inspekce nebo příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která

- a) nevede v rozsahu a způsobem stanoveným v části šesté tohoto zákona evidenci odpadů a zařízení nebo neplní ve stanoveném rozsahu ohlašovací povinnost nebo nezašle ve stanovené lhůtě nebo ve stanoveném rozsahu příslušnému správnímu úřadu údaj týkající se zařízení k nakládání s odpady, nebo evidenci po stanovenou dobu nearchivuje,
- c) neumožní kontrolním orgánům výkon kontrolní činnosti nebo neposkytne pravdivé nebo úplné informace související s nakládáním s odpady,

e) provozuje zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení,

Podle odst. 5 pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností nebo inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která poruší jinou povinnost stanovenou tímto zákonem nebo povinnost uloženou rozhodnutím na základě tohoto zákona. (v tomto případě povinnosti dle § 13 odst. 2 zákona o odpadech)

Podle ustanovení § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech je provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů povinen provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem a podle písm. k) je povinen umožnit kontrolním orgánům přístup do objektů, prostorů a zařízení a na vyžádání předložit dokumentaci, poskytnout pravdivé a úplné informace související s nakládáním s odpady.

Podle § 13 odst. 2 zákona o odpadech původce a oprávněná osoba, která nakládá s nebezpečnými odpady, jsou povinni zajistit, aby nebezpečné odpady byly označeny následujícím způsobem:

a) odpady s nebezpečnou vlastností uvedenou v příloze č. 2 k tomuto zákonu pod označením kódem H1, H2, H3, H6, H8, H9 a H14 grafickým symbolem podle zvláštního právního předpisu,

b) nebezpečné odpady jiné než uvedené pod písmenem a) nápisem "nebezpečný odpad".

Podle § 5 odst. 1 zákona č. 25/2008 Sb. o integrovaném registru znečišťování životního prostředí se provozovatel uvedený v § 3 odst. 1 dopustí správního deliktu tím, že

a) neohlásí únik nebo přenos znečišťující látky nebo přenosy odpadů podle § 3,

b) uvede při plnění ohlašovací povinnosti podle § 3 nesprávné údaje, nebo

c) nevede evidenci údajů pro ohlašování v souladu s požadavky přímo použitelného předpisu Evropských společenství.

Podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o integrovaném registru provozovatel uvedený v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 166/2006) ohlašuje ministerstvu úniky a přenosy znečišťujících látek podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství,

Podle odst. 4 provozovatel ohlašuje požadované údaje podle odstavců 1 až 3 vždy do 31. března běžného roku za předchozí kalendářní rok.

Z obsahu rozhodnutí je patrné, že žalobci byly uloženy sankce podle tří různých právních předpisů, a to podle zákona č. 76/2002 Sb. o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), zákona č. 185/2001 Sb. o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „ zákon o odpadech“) a zákona č. 25/2008 Sb. o integrovaném registru znečišťování životního prostředí a integrovaném systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o integrovaném registru“).

Žalobce zejména namítá nezákonnost rozhodnutí žalovaného, pokud mu pod body A), B) a C) (u jednání pak zástupce žalobce zřejmě omylem uváděl pokutu pod bodem G)) za jedno jednání bylo uloženo několik pokut. Je přesvědčen o tom, že není možné, aby bylo jeho

jedno jednání postiženo jak podle zákona o integrované prevenci, tak podle zákona o odpadech. Tato námitka žalobce je nedůvodná, neboť je zcela nepochybné, že i jedním jednáním může být naplněno několik skutkových podstat správních deliktů, a to zejména za situace, kdy jsou tyto skutkové podstaty upraveny v různých právních předpisech. Navíc v daném případě nelze dát žalobci za pravdu, že byl postižen několikrát za jedno jednání. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že v daném případě byla žalobci uložena pokuta pod bodem A) za porušení zákona o integrované prevenci, konkrétně za to, že provozoval „Zařízení ke sběru, výkupu, úpravě a mísení nebezpečných odpadů“ v lokalitě k.ú.Hněvice v rozporu s podmínkami 4.5, 4.9 a 2.3.2. integrovaného povolení Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 17.9.2008 čj: 449/ŽPZ/07/IP-124/Rc., a to v období od 8.10.2008 do 29.7.2009. Pod bodem B) a C) mu byla uložena pokuta za porušení zákona o odpadech, konkrétně pod bodem B) za správní delikt, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v období od 1.1.2007 do 8.10.2008 v rozporu s provozním řádem přijímal odpady, které nebylo povoleno do zařízení přijímat, neprováděl u odpadů přijímaných přímo v zařízení zkoušku na chlór, u žádných z legálně převzatých odpadů do zařízení nebyl v daném období odebírána kontrolní vzorek, který by byl posléze archivován u provozovatele do doby konečného zpracování odparu a v provozním deníku nebyla za dané období uvedena katalogová čísla odpadu a množství, s nímž bylo nakládáno; a pod bodem C) pokuta za správní delikt dle § 66 odst. 5 zákona o odpadech za porušení povinnosti dle § 13 odst. 2 písm. a) a b) zákona o odpadech, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v době kontroly inspekce dne 29.7.2009 nebylo 62 shromážděných prostředků nebezpečných odpadů (konkrétně 32 sudů) označeno grafickým symbolem nebo nápisem nebezpečný odpad.

Městský soud si je vědom toho, že i pro správní trestání platí zásada *ne bis in idem*, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku. V souzené věci však nešlo o jednočinný souběh (tedy naplnění skutkových podstat několika správních deliktů jedním skutkem), nýbrž o více skutků a více správních deliktů: první skutek spočíval v provozování zařízení v období od 8.10.2008 do 29.7.2009 v rozporu s podmínkami integrovaného povolení ze dne 17.9.2008, druhý skutek spočíval v tom, že žalobce prováděl v zařízení činnosti v období od 1.1.2007 do 8.10.2008 v rozporu s provozním řádem a třetí skutek v tom, že žalobce neoznačil nebezpečné odpady. Jedná se tedy o tři odlišná jednání s třemi odlišnými následky, a proto i o tři správní delikty: první je delikt podle zákona o integrované prevenci a druhý a třetí dle zákona o odpadech. Tomuto závěru nasvědčuje i to, že žalobce by mohl být za uvedená jednání postižen i jednotlivě. Z uvedeného je patrné, že žalobce byl potrestán za tři odlišné skutky. O porušení zákazu dvojího trestání za tentýž skutek by mohlo jít jedině tehdy, pokud by žalobce byl dvakrát postižen za konkrétní jednání, které naplňuje skutkovou podstatu daného deliktu. To se však v daném případě nestalo, a proto soud neshledal tento žalobní bod důvodným.

I skutečnost, že protiprávní jednání, jichž se žalobce dopustil, byla kvalifikována jako správní delikty podle odlišných právních předpisů způsobuje, že nemohlo být sankcí uloženou pod bodem A) konzumováno protiprávní jednání, které bylo postiženo pokutou uloženou pod body B) a c) a naopak. Vzhledem k tomu, že jednání žalobce bylo kvalifikováno dle různých právních předpisů, není důvodná ani námitka vadného postupu žalovaného, pokud při ukládání sankce nepoužil absorpční zásadu, spočívající v absorpci sazeb.

Soud považuje za nedůvodnou i námitku, ve které žalobce vytýká, že výrok pod bodem C) není dostatečně odůvodněn. Podle soudu žalovaný v tomto výroku jednoznačně

konstatoval jednání, kterého se žalobce dopustil a které bylo kvalifikováno jako naplnění skutkové podstaty deliktu dle ustanovení § 66 odst. 5 zákona o odpadech za porušení povinnosti dle § 13 odst. 2 písm. a) a b) zákona o odpadech, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v době kontroly inspekce dne 29.7.2009 nebylo 62 shromážděných prostředků nebezpečných odpadů (konkrétně 32 sudů) označeno grafickým symbolem nebo nápisem nebezpečný odpad. Z uvedeného je jednoznačně patrné, za jaký správní delikt byla žalobci předmětná pokuta uložena, tedy skutek byl popsán dostatečně konkrétně, aby nemohl být zaměněn s jiným.

Soud se neztotožnil ani s námitkami, v nichž žalobce poukazuje na to, že byl v dobré víře, resp. že měl legitimní očekávání, že se svým jednáním nedopouští porušení právních předpisů. Není totiž pravdou, že žalobci nebylo nikdy žádné pochybení v jeho činnosti inspekci vytknuto, neboť sám žalobce připouští, že pokutu dostal, ale na jiné provozovně. Žalobce je přesvědčen o tom, že v takovém případě měly správní orgány na něj hledět, jakoby pokutován nikdy nebyl. Skutečnost, že pochybení byla zjištěna na jiných provozovnách žalobce, ale dle soudu nemůže vést k závěru, že žalobce nevěděl o tom, že konkrétní jednání naplňuje znaky skutkové podstaty určitého správního deliktu. Naopak z uvedeného vyplývá, že žalobce byl s protiprávností jednání seznámen a že měl činit kroky k tomu, aby k dalšímu pochybení z jeho strany již nedošlo, a to ani na jiných provozovnách. Pokud žádná preventivní opatření neučinil, lze to přičíst k tíži pouze jemu. Z toho důvodu se soud v žádném případě nemohl ztotožnit s tvrzením žalobce, že při jednáních na nyní kontrolované provozovně byl v dobré víře, že právní předpisy neporušil. Proto pokud správní orgán odůvodnil vyšší uložené pokuty, tím, že došlo ze strany žalobce k opakovanému zjištění porušení právních předpisů, postupoval v mezích zákona a jeho postupu nelze nic vytknout.

Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že ze strany správních orgánů jde o svévolné ukládání pokuty. Nelze přehlédnout, že žalovaný při ukládání pokuty vycházel vždy z konkrétní skutkové podstaty správního deliktu, za který byla pokuta ukládána, a z rozhodnutí je patrné, že svůj postup vždy řádně odůvodnil. Pokud postupoval dle zákona o integrované prevenci, jako např. při ukládání pokuty pod bodem A), uvedl, že tak učinil proto, že žalobce provozoval zařízení v rozporu s integrovaným povolením ze dne 17.9.2008 a to v období od 8.10.2008 do 29.7.2009., neboť porušil povinnost výslovně stanovenou v ustanovení § 16 odst. 1 písm.a) zákona o integrované prevenci, dle kterého je provozovatel zařízení povinen zařízení provozovat v souladu s integrovaným povolením. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí pak uvedl, jaké konkrétní povinnosti stanovené v integrovaném povolení žalobce nesl. Pokutu pod bodem B) pak uložil žalobci za porušení povinností dle zákona o odpadech a to za zcela jiné období od 1.1.2007 do 8.10.2008, kdy bylo zařízení provozováno na základě rozhodnutí ze dne 28.6.2002 dle zákona o odpadech.

Žalobce až u jednání soudu vznesl námitku, že již ze samotné žádosti o vydání integrovaného povolení je zřejmé, že žalobce uvedl, že není původcem odpadů, ale že je pouze jeho zpracovatelem a tvrdil, že toto tvrzení bylo respektováno jak Krajským úřadem Středočeského kraje, který o žádosti rozhodoval, tak inspekci životního prostředí, která se k žádosti vyjadřovala. V řízení před správním soudem je ale žalobce povinen uplatnit své námitky v podané žalobě. K námitkám vzneseným po uplynutí lhůty pro podání žaloby, popř. až u soudního jednání, již soud nepřihlíží. Proto zamítl návrh na provedení důkazu navrženou listinou – Žádostí žalobce o vydání integrovaného povolení, neboť se jedná o novou námitku, v řízení dosud neuplatněnou.

Ani námitku, ve které žalobce namítá, že uložené pokuty pro něj budou mít likvidační charakter, soud důvodnou neshledal. Prvostupňový správní orgán se k likvidačnímu charakteru pokuty vyjádřil, když uvedl, že jednotlivé sankce nepovažuje za nepřiměřeně vysoké a výši pokut s ohledem na velikost firmy Baufeld považuje za přiměřené. Lze připustit, že se s námitkou likvidačního charakteru pokuty žalovaný vypořádal velmi obecně, nelze ale pominout, že ani žalobce žádné konkrétní skutečnosti, kterými by prokazoval nebezpečí likvidace v důsledku uložených pokut, netvrdil. Pouze uvedl, že jednotlivé pokuty sice nemusí mít likvidační charakter, ale ve svém celku budou mít pro žalobce fatální následky. Charakter pokuty dle žalobce závisí nejen na její výši, ale i na finanční situaci subjektu sankcí postiženého, kterou správní orgán nemůže znát. Žádné konkrétní údaje ale neuvedl. Tyto konkrétní skutečnosti žalobce navíc neuvádí ani v podané žalobě a obecné tvrzení o likvidačním charakteru součtu všech uložených pokut pro závěr o důvodnosti této žalobní námitky skutečně nepostačuje. Nelze pominout, že pokuta má mít jednak výchovný charakter, a jednak represivní účinek. Proto musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele správního deliktu tak, aby nedošlo k opakování závadného chování. Tato kritéria v daném případě u pokut uložených žalobci splněna byla.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné prokazatelné náklady nedoložil a nepožadoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. března 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á , v.r.
předsedkyně senátu